

iutre); sgena (donna, zena); kamo (dove, cam); gdi (dove, ki); eto (ecco, le ovo); almustvo (elemosina, bugaime); lagkko (facile, lacco); kal (fango, blato); stvoriti (fare, ftorit, delat) itd. Po vsej priliki nam je brat-ikavec iz Dalmacije pomagal rešiti častito književno starino, radi katere gre Italijanu Alasiju odlično mesto v zgodovini slovenskega pismenstva. *Popelničino frešo, 5/3 1924 v not*

Igo Gruden / *Večerna*

Večer

med vejami pokojnimi razmrežen
z vonjavami opojnimi v brezbrežen mir...
Nad tihimi daljavami neskončen, vseobsežen
razmah negibnih úr: glasú nikjer
in ne trepeta in ne vzdihne ne šepeta —
samo bolest
brezkončnih cest,
samotnim dušam nemo razodeta,
in sen poeta
nad vsem
kot nežen, vseobjemajoč objem
v zamaknjem zenitu svéta.

Ferdo Kozak / *V družbi*

Zamišljen se vam zdim? Potrť? — Le sanjam.
S strastjo otroških let opaja se srce v studencu svetlih sanj,
ki nas edine varno vodijo v skrivnosti čudežev;
v nevzdržnih curkih lijejo nam v dušo blaženost lepote,
(kot bi v trenutka kaplji se ujeli večnosti sijaji,
ne da bi rokam dale časa, da bi segle vanje.

Le sanjam! Čoln moj neso vode dekliškega pogleda;
tolmuna gibljejo ga čari — lok zemlje
zajel je beg valov, da v plašni se zamišljenosti
strnili se v razkošen, poln blesk.
Počitek, tih pogovor z jadrajóčimi oblaki,
trenutek, ko je luč v globine vrgla svoj usmev
in solncu sanje so iz dna odgovorile,
kot bi s seboj vabile
v skrivnostni, svetli beg v neznani svet.

*Ne bi bilo čudilo ostati pri mestu
5/3 1924*